

bjerg) stillede til mig, skal jeg begynde dermed og sige, at det Referat, han gav af mine Udtalelser i Landstinget, er fuldstændig urigtigt. Det, jeg har sagt, er, at naar man gaar over til den ny Retsreform, hvor man har Nævninger i visse Sager, saa bør ogsaa Voldssager ubetinget være blandt de Sager, hvor Nævninger skulle medvirke, særlig naar Legemsstraf indføres. Men deri ligger aldeles ikke, at man ikke kan have Legemsstraf for Voldssager, før man faar Nævninger. Det er to helt forskellige Ting.

For øvrigt finder jeg ikke, at der, efter at denne Sag baade i November og nu i Marts har været Genstand for en saa overordentlig grundig Drøftelse, er nogen Anledning for mig til at komme ind paa de almindelige Principper og tage denne, som det synes, uendelige Debat op igen, hvor de gamle Argumenter ere blevne førte i Marken med den utroligste Sejghed og Sejglivethed. Jeg skal derfor gaa lige over til de foreliggende Ændringsforslag og ganske kort udtale mig om dem.

De af Forslagsstillerne stillede Ændringsforslag kan jeg alle fuldt ud tiltræde og paa det mest indtrængende anbefale det høje Ting at stemme for. Alle de andre Ændringsforslag maa jeg fraaade. Jeg kommer først til de af de ærede Medlemmer for Skelskør (R. Andersen), Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) og Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) stillede Ændringsforslag. Disse Ændringsforslag kan jeg ikke tiltræde, fordi den øjensynlige Hensigt med Ændringsforslagene, saaledes som jeg oppfatter dem, slet ikke er at faa mere virksomme Midler over for Voldsmænd, men alene at faa Pryglestraffen eskamoteret ud af Lovforslaget, Pryglestraffen, som jeg anser for det, der er og vil være det eneste virkelig effektive Middel mod forhædede Voldsmænd. Hvis man tænker sig, at disse Ændringsforslag bleve vedtagne, kunde det gaa paa en af to Maader. Enten kunde det gaa paa den Maade, at det hele i Virkeligheden ikke blev anderledes, end det er efter den nuværende Straffelov, i alt Fald i Forbindelse med Lovforslagets § 1. Den nuværende Straffelov kender jo meget vel haarde og langvarige Frihedsstraffe for Legemsbeskadigelser; man kan i visse Tilfælde endogsaa naa op til 12 Aars Strafarbejde. Efter Ændringsforslagene kan man ganske vist komme højere, thi man kan derefter komme op til Tugthusarbejde paa Livstid, men jeg vil dog nok spørge, om nogen tror, at vore Domstole ville i

noget rigt Maal anvende saadanne Straffe for Legemsbeskadigelser. Det vil i alt Fald kun blive i rene Undtagelsestilfælde, saaledes at det i Virkeligheden i det hele og store ikke vil komme til at paavirke Retstilstanden. Det vil ganske sikkert, tror jeg, efter disse Ændringsforslag gaa saaledes, at Tilstanden vil blive den samme, som den er efter Straffeloven i Forbindelse med Lovforslagets § 1.

Det kunde naturligvis tænkes — og det er jo muligt, at Forslagsstillerne have tænkt sig det — at det vil gaa paa en anden Maade, nemlig saaledes, at de Straffe, der foreslaas i Ændringsforslaget til § 2, vilde blive anvendte i større Udstrækning og videre Omfang, end de Straffe, som nu kunne anvendes efter de nugældende Straffelove og efter Lovforslagets § 1. Det er muligt. Det er jo muligt, at Domstolene ville anvende § 2 paa den Maade, at de ville i rigt Maal dømme Voldsmænd til at sidde paa Strafarbejde, indtil anderledes bestemmes. Nu tror jeg ganske vist — det er min Tro —, at Anvendelsen af denne Paragraf navnlig vil føre til, at alle disse Voldsmænd efter et Aars Forløb bleve slupne løs igen. Men lad os sige, at de ikke bleve det, lad os sige, at Domstolene vilde lade disse Voldsmænd sidde Aar efter Aar og sidde paa Livstid. Vilde der saa virkelig derved være opnaaet noget, som man for hele Retsideens Skyld kunde ønske sig? Vilde det ikke være meget naturligere og meget rimeligere, om disse Voldsmænd havde faaet, eller man i alt Fald havde forsøgt med en Straf, der kunde tale til deres Følelse i mere end een Henseende og som muligvis kunde faa dem til at holde op.

Der er jo ogsaa forskellige praktiske Ulemper forbundet med den Tanke at have en hel Del Voldsmænd — det vilde jo rimeligvis blive ret mange — siddende saaledes paa lange Aaremaal og lade dem blive tagne frem en Gang om Aaret. Der er jo for det første den Ulempe forbundet dermed, at en saadan Voldsmænd altsaa skulde under ny Tiltale en Gang hvert Aar, og han vilde naturligvis, da det ikke kostede ham noget, og han alligevel skulde sidde, stadig forlange sin Sag appelleret, først til Overret og siden til Højesteret, saaledes at disse Herrer vilde finde sig i en stadig Proces med det offentlige. Næppe er den ene Sag afgjort ved Højesteretsdom til, at han ikke kunde slippes løs nu, før den næste begynder ved Underretten. Saaledes vilde disse interessante Mennesker sætte Samfundet og det offentlige i Be-